Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

ผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม*

Effects of English Storytelling Activities on Speaking Ability of Prathom Sixth Students of Nakprasith School Nakhon Pathom

สุธาสินี ทีฆะบุตร (Sutasinee Teekabut)**
รินทร์ ชีพอารนัย (Rin Cheep-Aranai)***

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถทางการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐมที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ได้มาจากกลุ่มตัวอย่างที่มีอยู่แล้วตามสภาพจริง จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน และแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ t-test เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ และใช้ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการหาค่าระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้นหลังจากที่เรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 2) นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

---

*บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของการค้นคว้าอิสระระดับปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร เรื่อง ผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม

This article is a part of an Independence study submitted in partial fulfillment of the requirement for the degree, Master of Education Program in English Language Teaching, Department of Curriculum and Instruction, Graduate School, Silpakorn University “Effects of English Storytelling Activities on Speaking Ability of Prathom Sixth Students of Nakprasith School Nakhon Pathom”.

** นักศึกษาปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร E-mail: sutasinee.yu@gmail.com

A graduate student in English Language Teaching, Department of Curriculum and Instruction, Graduate School, Silpakorn University. E-mail: sutasinee.yu@gmail.com

***อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ ดร.รินทร์ ชีพอารนัย

Adviser Dr. Rin Cheep-Aranai

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

คำสำคัญ: กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ/ ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ

Abstract

The purposes of the research were: 1) to compare the students' ability in English speaking before and after using English storytelling activities, and 2) to investigate the students' opinions toward the English storytelling activities. The subjects consisted of 30 students studying in sixth grade at Nakprasith School. The subject studied four lesson of activities which covered eight class sessions. The gathered data were analyzed by t-test in order to compare the students' ability in English speaking before and after using English storytelling activities, and the mean and the standard deviation of items were used to investigate the students' opinions toward the English storytelling activities.

The results of the study were as follows: 1) the subjects' speaking ability after the experiment through the English storytelling activities was significantly higher at 0.01 level, and 2) the subjects' opinions toward the English storytelling activities were highly positive.

Keywords: *English storytelling activities/ Speaking ability*

บทนำ

ปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญและใช้ในการติดต่อสื่อสารอย่างแพร่หลายทั่วโลก ทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และการศึกษา ดังที่กระทรวงศึกษาธิการ (2552) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษไว้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาความรู้ความสามารถในระดับที่สูงขึ้นได้ นอกจากนี้ประเทศไทยเองก็เป็น 1 ใน 10 ประเทศสมาชิกของประชาคมอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ซึ่งแน่นอนว่าในการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกนั้นจะต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสาร นอกเหนือจากการใช้ภาษาประจำชาติ ดังนั้นในการเรียนภาษาอังกฤษการพัฒนาทั้ง 4 ทักษะ ไม่ว่าจะเป็น การฟัง การพูด การอ่าน หรือการเขียน ล้วนแต่มีความสำคัญทั้งสิ้น

แต่อย่างไรก็ตามทักษะการพูดนั้นถือได้ว่าเป็นทักษะพื้นฐานทางการสื่อสารอันเป็นประโยชน์ที่ผู้เรียนควรได้รับการส่งเสริมอย่างมาก โดยเฉพาะหากได้รับการฝึกฝนความสามารถทางการพูดตั้งแต่ระดับประถมศึกษาหรือกลุ่มเด็กเล็กก็จะยิ่งทำให้เกิดการพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น (Celce-Murcia, 2001) เนื่องจากเป็นการพูดทักษะที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน และเป็นการเตรียมพื้นฐานให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ทั่วโลก นำไปสู่การเรียนรู้อย่างกว้างขวางในหลากหลายด้าน เช่น การศึกษา เศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม เป็นต้น นอกจากนี้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษยังเป็นทักษะที่แสดงถึงระดับความสามารถในการเรียนรู้

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

และเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษอีกด้วย วิชาภาษาอังกฤษจึงถูกบรรจุในหลักสูตรการศึกษาของโรงเรียนทั่วโลก และกว่าศตวรรษแล้วที่ปรากฏให้เห็นว่าผู้ที่มีความสามรถในการพูดภาษาอังกฤษมักมีโอกาสที่ดีในการแข่งขันสูงกว่าผู้อื่น (Graddol, 2006)

ถึงแม้ว่าการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถทางการพูดจะเป็นประโยชน์และมีความสำคัญดังที่กล่าวมาแล้วนั้น แต่สำหรับบริบทการศึกษาภาษาอังกฤษในประเทศไทย กลับพบว่าเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในอาเซียน ประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในระดับที่ต่ำกว่าหลาย ๆ ประเทศในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และยังถูกจัดเป็นหนึ่งในกลุ่มประเทศที่ขาดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก (English Proficiency Index, 2016) สาเหตุประการหนึ่งอาจเกิดจากการเรียนการสอนในประเทศไทยส่วนใหญ่นั้นเป็นการสอนโดยเริ่มต้นจากการเรียนที่เน้นการอ่าน การเขียน และไวยากรณ์ก่อน แล้วจึงฝึกทักษะการพูด ส่งผลให้ผู้เรียนกังวลและกลัวที่จะพูดผิดไวยากรณ์ หรือเกรงว่าหากพูดผิดไวยากรณ์แล้วจะถูกตำหนิ บางคนรู้สึกอายที่ต้องเป็นจุดสนใจของเพื่อนร่วมเรียน สาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ส่งผลให้ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษไปในที่สุด ซึ่งถือได้ว่าเป็นปัญหาหลักที่ทำให้ผู้เรียนขาดความสามารถทางการพูดและผู้เรียนจะยิ่งกังวลว่าจะพูดผิดหลักไวยากรณ์มากยิ่งขึ้นเมื่อต้องพูดหน้าชั้นเรียน (Murni, 2012; Tuan & Mai, 2015) ดังนั้นในการช่วยเหลือผู้เรียนในการพัฒนาทักษะการพูดนั้น การปรับกระบวนการการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน และให้ผู้เรียนได้รู้สึกคลายความกังวลเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ

การจัดการเรียนการสอนที่สามารถช่วยพัฒนาความสามารถทางการพูดของผู้เรียนได้นั้น ผู้สอนควรคำนึงถึงเทคนิคและวิธีการสร้างความน่าสนใจให้กับบทเรียน เพื่อทำให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายและกระตุ้นให้สามารถสร้างภาษาพูดออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติซึ่งวิธีหนึ่งที่ผู้สอนสามารถนำไปปรับใช้ได้ คือ การใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่สนุก เหมาะกับผู้เรียนทุกช่วงวัย โดยเฉพาะระดับประถมศึกษา เพราะการใช้นิทานในการสอนภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนรู้สึกไม่เครียด มีแรงจูงใจ และยังอาจเป็นการเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนได้คิดและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับนิทานที่ได้ฟังมาแล้วกับเพื่อนร่วมชั้นได้ (Wilhelm, 1999) ไม่เพียงเท่านั้นกิจกรรมนิทานยังเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาอย่างมีความหมายที่ดีที่สุดอีกประเภทหนึ่ง จึงมีประโยชน์อย่างมากต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรียกได้ว่าเป็นเครื่องมือที่ช่วยทำให้เกิดการถ่ายทอดภาษาอย่างมีความหมายได้ (Zaro & Salaberri, 1995) นอกจากนี้นิทานยังช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียน สร้างจุดมุ่งหมายในการฟังเพื่อหาความหมาย ก่อให้เกิดความคล่องในการใช้ภาษา เนื่องจากผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนเกิดความตระหนักในการเรียน ช่วยกระตุ้นให้เกิดการสื่อสารขึ้นได้ (Wright, 1999) ทั้งนี้ผู้เรียนยังสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้ไปพัฒนาและใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไปได้อีกด้วย

ปัจจัยหลักที่สำคัญในการจัดกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูด คือ นิทานภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรคัดเลือกสื่อที่มีเนื้อหาตรงตามวัยและเพศของผู้เรียน น่าสนใจ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการคิดและรู้จักใช้ความรู้และทักษะของตน โดยเด็กระดับประถมศึกษาจะชอบเรื่องแฟนตาซี นิทานพื้นบ้านและโลกรอบตัว มีเนื้อหาตื่นเต้น ลึกลับ พิศวง แสดงถึงความกล้าหาญ ความมีน้ำใจนักกีฬา นิทานสัตว์ต่าง ๆ และการ์ตูน (Petty, Petty & Salzer, 1994; ไพพรรณ อินทนิล, 2534) และยังควรคำนึงถึงการลำดับเหตุการณ์ที่

ควรเกิดขึ้นตามลำดับ จดจำง่าย ความยาวของเรื่องเหมาะสมกับสถานการณ์ และมีคำหรือข้อความซ้ำ ๆ คล้องจอง เพราะจะทำให้สนุกสนานจดจำเรื่องได้ง่าย (Beaty, 1994; Wright, 1999) และยังรวมไปถึงกิจกรรมที่ใช้ประกอบการเล่านิทาน ผู้สอนจำเป็นต้องคัดเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน และให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดจริง เช่น กิจกรรมการเล่าทวนเรื่องอันเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความเข้าใจและความรู้สึกของตนเองผ่านการเล่าเรื่องซ้ำอีกครั้งหรือสร้างสรรค์สิ่งใหม่ กิจกรรมอภิปรายตามรูปภาพที่ให้ผู้เรียนได้ร่วมกันพูดคุยถึงสิ่งที่ปรากฏในรูปภาพ กิจกรรมเรียงลำดับภาพหลังจากฟังนิทานแล้วจึงให้ผู้เรียนออกมาเล่าหน้าชั้นเรียน กิจกรรมถามตอบ เพื่อถามคำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจจากเรื่องที่ฟัง (Stockdale, 1995; Taylor, 2000; Wright, 1999) นอกจากนี้ยังมีผู้สอนอาจใช้กิจกรรมอื่น ๆ ที่น่าสนใจอีก เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การคาดเดาเรื่อง

จากการค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การนำกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษมาใช้ พบว่างานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่ จะยึดเนื้อหาการสอนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่กระทรวงศึกษากำหนด และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการพูดเพียงประโยคสั้น ๆ เท่านั้น ในขณะที่ปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการได้มีนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยกำหนดให้ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษหรือ The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน อันเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ มากกว่าการเน้นที่ไวยากรณ์ ทั้งนี้หากผู้สอนสามารถนำกรอบการเรียนรู้ของสภายุโรปมาปรับใช้ร่วมกับการจัดการเรียนการสอนสำหรับพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ ก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้เรียนในการนำไปใช้กับชีวิตประจำวันและอนาคตข้างหน้า โดยเฉพาะทักษะการพูดที่จะมีบทบาทสำคัญในการติดต่อสื่อสาร ทั้งระหว่างประเทศสมาคมอาเซียน (AEC) และประเทศอื่น ๆ ทั่วโลก

ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมประเภทนิทานภาษาอังกฤษมาช่วยพัฒนาความสามารถทางการพูดของผู้เรียนระดับประถมศึกษานั้น ย่อมมีส่วนช่วยสร้างแรงจูงใจและทัศนคติที่ดีในการเรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกสนุก ผ่อนคลาย นอกจากนี้นิทานยังเป็นเครื่องมือที่สามารถถ่ายทอดภาษาได้อย่างมีความหมาย ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการสะสมความรู้ทางภาษาได้ดี เสริมสร้างความมั่นใจในการพูด โดยผู้วิจัยยังได้คัดเลือกนิทานที่มีหัวเรื่องตรงตามที่กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มสหภาพยุโรป (Council of Europe, 2006) ไว้ด้วย โดยหวังจะเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนาและแสดงความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของตนออกมาอย่างมีความหมายได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม สูงขึ้นหลังเรียนด้วยการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ
2. นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม มีความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ

1. กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม จำนวน 4 เรื่อง
2. แบบทดสอบก่อนและหลังเรียนวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 9 ข้อ
3. แบบสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ จำนวน 16 ข้อ โดยมีค่าระดับของข้อความจำนวน 5 ระดับ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้รูปแบบ One group - pretest - posttest design ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในการศึกษาภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2560 จำนวน 312 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 30 คน การศึกษาภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2560 ซึ่งได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีอยู่แล้วตามสภาพจริง (Intact Group) จำนวน 1 ห้องเรียน โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นก่อนการทดลอง ผู้วิจัยเตรียมความพร้อมด้านต่าง ๆ ดังนี้

1.1 คัดเลือกนิทานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม โดยศึกษาข้อมูลและสำรวจนิทานที่มีหัวเรื่องและเนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของสาระการพูดระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) ของผู้เรียนระดับ A1 โดยอิงกับเกณฑ์การคัดเลือกนิทานที่ผู้วัยได้ศึกษามา คือ เนื้อเรื่องมีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เป็นเรื่องที่ผู้เรียนสนใจ มีการดำเนินเรื่องเร็ว เร้าใจ ตัวละครไม่มากเกินไป และมีการกล่าวคำซ้ำๆ คล้องจอง ทำให้ผู้เรียนจดจำได้ง่าย ระดับภาษาเหมาะกับผู้เรียน โครงเรื่องไม่ยาวเกินไป และมีเนื้อเรื่องสัมพันธ์กับสิ่งที่สอนด้วย ซึ่งได้คัดเลือกนิทานมาจำนวน 4 เรื่อง คือ The Little duckling, If you give a mouse a cookie, The little Indian boy และ The little white cat แล้วกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ พร้อมรูปแบบกิจกรรมนิทานในแต่ละบท จากนั้นจึงนำให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

1.2 พัฒนาแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนเพื่อวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ โดยศึกษาแนวทางและขั้นตอนในการพัฒนาสร้างแบบทดสอบ ตำราและหนังสือเกี่ยวกับการสร้างข้อสอบวัดการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อวัดระดับความสามารถทางการพูดของผู้เรียนตามที่กำหนดไว้ในกรอบมาตรฐานความสามารถด้านภาษาอังกฤษ (CEFR) ของผู้เรียนระดับ A1 ว่าผู้เรียนต้องสามารถใช้และเข้าใจประโยคง่ายๆในชีวิตประจำวัน สามารถแนะนำตัวเองและผู้อื่น สามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับบุคคลอื่น และตอบคำถามได้ ทั้งยังสามารถเข้าใจบทสนทนาเมื่อคู่สนทนาพูดช้าและชัดเจน แบบทดสอบเป็นการวัดความสามารถการพูดทางตรง จำนวน 9 ข้อ ในการวัดความสามารถในการพูดบอกความต้องการ สิ่งที่จะทำในอนาคต การขอและให้คำแนะนำ และบอกทิศทาง ซึ่งมีลักษณะเป็นการตอบคำถามจากภาพ (Picture cues) และตอบตรง (Direct response) จากนั้นจึงนำให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

1.3 พัฒนาแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ โดยศึกษาวิธีการและแนวทางการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็น ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายปิด แบ่งเนื้อหาออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมนิทาน ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ด้านอารมณ์ความรู้สึก และข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่เป็นปลายเปิด โดยกำหนดค่าระดับของข้อความในแบบสอบถาม 5 ระดับ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย และเห็นด้วยน้อยที่สุด

2. ขั้นการทดลองใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ โดยมีการดำเนินการ ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยชี้แจงเกี่ยวกับการจัดการเรียนกาสอนโดยใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดให้กับกลุ่มตัวอย่าง

2.2 ก่อนทดลอง ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดก่อนเรียนโดยใช้เวลาทดสอบ 2 คาบเรียน พร้อมทั้งเก็บรวบข้อมูลและบันทึกคะแนนของแต่ละคนไว้

2.3 ดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง โดยใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ จำนวน 4 บทเรียน เป็นระยะเวลา 4 วัน วันละ 2 คาบเรียน รวมทั้งสิ้น 8 คาบเรียน มีขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนเล่าเรื่อง ในขั้นนี้เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนรู้สึกสนใจนิทานที่กำลังจะได้ฟัง โดยผู้สอนเตรียมอุปกรณ์ต่างๆมา เพื่อใช้ประกอบการเล่านิทาน ให้นักเรียนเห็นภาพได้ง่ายขึ้น ผู้สอนเตรียมความพร้อมนักเรียนด้วยการพูดคุยในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเล่า ให้นักเรียนได้คาดเดาเนื้อเรื่องจากรูปภาพหรือสื่อที่ใช้ประกอบการเล่านิทาน เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ขั้นระหว่างการเล่าเรื่อง ผู้เล่าใช้น้ำเสียงที่เป็นธรรมชาติ ขึ้น ลง หรือหยุดตามความเหมาะสมในเนื้อเรื่อง ในระหว่างการเล่านิทานนี้ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเล่านิทานด้วย เช่น ปรบมือ ทำท่าทางประกอบ ถามคำถาม หรือให้ผู้ฟังได้คาดเดาเนื้อเรื่อง โดยในขั้นนี้ผู้สอนแทรกโครงสร้างประโยคที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์การเรียนของบทเรียนนั้นๆ เข้าไป เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมกับการเล่านิทานและฝึกการใช้ประโยคไปพร้อมกัน ทั้งยังเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาจากความเข้าใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นหลังการเล่าเรื่อง ผู้สอนใช้นิทานเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้ฟังโดยผ่านกิจกรรมต่างๆ เช่น ตอบคำถามจากนิทาน เล่าทวนเรื่อง จับคู่สนทนา เล่านิทานจากเรื่องที่แต่งขึ้นใหม่โดยอิงจากนิทานที่ได้ฟังไป เรียงรูปภาพให้ถูกต้องแล้วเล่าทวนเรื่อง โดยผู้สอนคอยสังเกตและให้การช่วยเหลือในเบื้องต้น

3. ขั้นหลังการทดลอง ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูด ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน และให้ทำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ จากนั้นนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4. ขั้นการวิเคราะห์ข้อมูลและตรวจสอบสมมติฐาน

4.1 เปรียบเทียบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนและหลังเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ t-test แบบจับคู่ และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

4.2 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการพูดหลังเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษเท่ากับ 52 คะแนน ซึ่งสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษซึ่งมีค่าเท่ากับ 18 คะแนน ค่าสถิติ t เท่ากับ -27.22 แสดงว่า ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม หลังเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ สูงกว่าความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการใช้กิจกรรมนิทานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 *เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนผลต่างเฉลี่ย (D̄) และค่าทดสอบ (t-test) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ระหว่างก่อนและหลังการเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ*

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.	D	t	df	Sig
ก่อนเรียน	60	18	8.73	34	-27.22**	29	0.000
หลังเรียน	60	52	4.53				

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. ผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ พบว่า มีค่าเฉลี่ย (Mean) เท่ากับ 4.56 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.53 จึงสรุปได้ว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด โดยมีรายละเอียด คือ ด้านกิจกรรมนิทาน (Mean = 4.62, S.D. = 0.54) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด อันดับรองมา ได้แก่ ด้านเนื้อหา (Mean = 4.61, S.D. = 0.47) ด้านความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษ (Mean = 4.53, S.D. = 0.52) และด้านอารมณ์ความรู้สึก (Mean = 4.49, S.D. = 0.58)

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถทางในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล และสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา

จากผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ (Mean = 52, S.D. = 4.53) สูงกว่าก่อนเรียน (Mean = 18, S.D. = 8.73) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษนั้นช่วยส่งเสริมการพูดได้ตรงตามเกณฑ์ในด้านการออกสียง (Pronunciation) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (vocabulary) ความคล่องแคล่ว (Fluency) และความเข้าใจ (Comprehension) เช่น กิจกรรมเล่าทวนเรื่อง กิจกรรมการคาดเดาเนื้อเรื่อง กิจกรรมอภิปรายรูปภาพเกี่ยวกับนิทาน กิจกรรมตอบคำถามจากนิทาน กิจกรรมระดมความคิด สนทนาเป็นคู่ กิจกรรมที่ถูกนำมาใช้ในงานวิจัยนี้ออกแบบให้นักเรียนได้มีโอกาสนำความรู้ที่ได้มาใช้เพื่อสื่อสารอย่างอิสระ นักเรียนได้ฝึกพูดส่งเสริมความคล่องแคล่วอันจะช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Bailey (2005) และ Brown (2010) ที่ว่าผู้สอนต้องวางแผนการสอนและมอบภารระงานที่เกี่ยวข้องการพูดบ่อยครั้งและพูดอย่างมีความหมาย ออกแบบกิจกรรมการพูดที่เหมาะกับนักเรียน กิจกรรมที่ใช้ควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความรู้สึก ความคิด และเป็นการสื่อสารระหว่างบุคคล ในทำนองเดียวกันกับ Donoghue (2009) ที่กล่าวว่าเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนาการพูดผ่านการถาม-ตอบคำถาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนที่เป็นเด็กเล็ก กิจกรรมนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสนุกมากขึ้น เนื่องจากการได้รับโอกาสที่เป็นทั้งผู้ถามและผู้ตอบคำถาม

อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์ผลการทดสอบหลังเรียนยังพบด้วยว่าผลคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมาก อาจเพราะว่ากิจกรรมที่ใช้ในงานวิจัยนี้ไม่เพียงแต่ออกแบบมาให้นักเรียนได้ฝึกพูดซ้ำ ๆ ซึ่งเหมาะผู้เรียนในระดับประถมศึกษาหรือระดับเริ่มต้นเท่านั้น แต่ยังส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความคิด จินตนาการและการฝึกใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติดังที่กล่าวมาข้างต้น ทั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบกับความสามารถในการพูดของนักเรียนก่อนการเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่นักเรียนยังขาดความรู้ด้านคำศัพท์ การออกเสียง ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่ว และความเข้าใจการใช้ภาษาแล้วนั้น จึงเห็นได้ว่ากิจกรรมนี้ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาที่ดีขึ้นและได้คะแนนสูงมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Bailey (2005) และ Brown (2010) ที่กล่าวไว้เกี่ยวกับออกแบบกิจกรรมการพูดว่า ลักษณะของกิจกรรมควรมีความเหมาะสมกับระดับความสามารถและวัยของนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความรู้สึกและจินตนาการของตนเอง ดังนั้นเมื่อพิจารณาลักษณะและธรรมชาติของกลุ่มผู้เรียนระดับประถมศึกษาแล้วนั้น กิจกรรมที่เลือกใช้จึงเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ในระดับของการจำที่เป็นการดึงความรู้ระยะยาวออกมา และการเข้าใจที่ต้องอาศัยการตีความ อธิบาย เพื่อสร้างความรู้อย่างมีความหมายตามทฤษฎีของบลูมที่ได้แบ่งพฤติกรรมการเรียนรู้ไว้ตามระดับความสามารถของผู้เรียน (Anderson & Krathwohl, 2001) และยังสอดคล้องกับที่สภายุโรปได้กำหนดกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษ (CEFR) ระดับ A1 ไว้ว่าผู้เรียนในระดับนี้ต้องสามารถสนทนา สื่อสาร ถามและตอบคำถามด้วยประโยคง่าย ๆ และชัดเจนได้

นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมนิทานในด้านความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.53, S.D. = 0.52) อาจเนื่องจากกิจกรรมการพูดที่ใช้ร่วมกับกิจกรรมนิทานนั้นมีอยู่หลากหลาย เช่น ตอบคำถาม การเล่าทวนเรื่อง อ่านออกเสียง และเรียงลำดับภาพแล้วเล่าทวนเรื่อง

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

ถามตอบระหว่างเล่าเรื่อง เป็นต้น กิจกรรมดังกล่าวล้วนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนการพูดจริง ในสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในชีวิตจริงได้ เช่น การกำหนดสถานการณ์ขึ้นแล้วให้นักเรียนได้ระดมความคิดเพื่อแก้ไขปัญหา จากนั้นจึงนำเสนอหน้าชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบัณฑิต อนุญาหงส์ (2561) ที่พบว่าการสอนพูดโดยใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาได้อย่างอิสระและหลากหลาย มีความยากง่ายที่เหมาะสม จะช่วยให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้มากที่สุด นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Thornbury (2005) ที่กล่าวว่าสิ่งสำคัญที่ผู้สอนควรเน้น คือ การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดจริง ๆ ได้ใช้ความคิดริเริ่ม เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดผ่านการพูดโดยใช้โครงสร้างภาษาตามวัตถุประสงค์ ซึ่งมีส่วนช่วยให้ความสามารถในการพูดของนักเรียนพัฒนาขึ้นได้

2. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ

จากการวิเคราะห์ผลแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน พบว่าอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.56, S.D. = 0.53) และจากการพิจารณาข้อมูลคะแนนด้านต่างๆ แสดงให้เห็นว่า

ด้านกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ นักเรียนมีความเห็นว่ากิจกรรมนิทานตรงตามวัตถุประสงค์มีความเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.80, S.D. = 0.48) อาจเนื่องมาจากเกณฑ์การคัดเลือกนิทานที่มุ่งให้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยกระทรวงศึกษาธิการ หนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ และกรอบมาตรฐานความสามารถภาษาอังกฤษ (CEFR) ซึ่งสอดคล้องกับเกณฑ์การคัดเลือกนิทานที่ Beaty (1994) Norton (1993) Peterson (1995) Petty (1981) และ Wright (1999) กล่าวไว้ในแง่ที่ว่านิทานที่นำมาใช้ต้องมีความเหมาะสม สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาที่เรียน เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน มีความน่าสนใจ นักเรียนตอบสนองการเรียนรู้ได้ทันที มีความสัมพันธ์กับขนาดของนักเรียนและกิจกรรมระหว่างเรียน ในทางกลับกันนักเรียนกลับมีความคิดเห็นต่อหัวข้อกิจกรรมนิทานมีความหลากหลายน้อยที่สุด คือ มีความเหมาะสมเพียงระดับมาก อาจเนื่องมาจากกิจกรรมนิทานที่นำมาใช้มีกิจกรรมที่ซ้ำเดิมในแต่ละบทเรียน ซึ่งเป็นความมุ่งหมายของการออกแบบกิจกรรมให้มีการทำซ้ำ ๆ ซึ่งสอดคล้องกับการสอนวัยเด็ก ๆ ที่ให้มีการกล่าวซ้ำ ๆ ดังที่ได้ศึกษาจาก Beaty (1994) Norton (1993) และ Wright (1999) ที่กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า กิจกรรมนิทานที่เลือกใช้ควรมีการกล่าวซ้ำ (Repetition) ไม่ว่าจะเป็นคำ ข้อความ หรือเหตุการณ์ซ้ำ ๆ ที่มีความคล้องจองกัน เพราะทำให้เกิดความสนุกสนานจดจำได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ยังอาจเกิดจากการใช้บัตรคำศัพท์เป็นกิจกรรมลักษณะเดียวกันในทุกบทเรียน จึงทำให้นักเรียนรู้สึกว่ากิจกรรมไม่ค่อยหลากหลาย หากแต่เป็นความตั้งใจในการออกแบบกิจกรรมซ้ำ ๆ เพื่อประโยชน์ต่อการพูดในด้านการจดจำคำศัพท์ อันสอดคล้องกับ Soleimani (2013) ที่นำบัตรคำศัพท์เข้ามาใช้ร่วมกับกิจกรรมการเล่านิทาน ซึ่งพบว่าช่วยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ได้ดี

ในด้านเนื้อหา พบว่า นักเรียนมีความเห็นว่าปริมาณเนื้อหากับเวลาเรียนเหมาะสมมากที่สุด (Mean = 4.77, S.D. = 0.43) อาจอธิบายได้จากการแบ่งการสอนนิทานออกเป็นขั้น ๆ ทำให้ง่ายต่อความเข้าใจ แบ่งช่วงการเรียนได้ตามเวลาอย่างมีระบบ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของธนกร สุวรรณพฤฒิ (2559) ที่พบว่ารูปแบบการสอนที่ออกแบบมาอย่างเป็นขั้นตอน ส่งให้การเรียนการสอนนั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในงานวิจัยนี้ขั้นตอนแรกใช้เวลาไม่มากโดยเน้นที่โครงสร้างภาษาและสร้างความสนใจให้กับนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Byrne (1990) ที่กล่าวว่าในขั้นแรกนี้เป็นขั้นนำเสนอเนื้อหา ที่มุ่งให้นักเรียนเกิดความเข้าใจการใช้และรูปแบบโครงสร้างภาษาที่กำลังจะได้เรียนรู้

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

ขั้นต่อมาจะใช้เวลามากขึ้นในการทำกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้โครงสร้างภาษาที่เรียน โดยเน้นการฝึกที่เกิดจากความเข้าใจ ซึ่งสอดคล้องกับ Harmer (2007) ที่เสนอแนวการสอนพูดในขั้นการฝึกฝนไว้ว่าหลังจากที่ได้เรียนรู้แล้ว ผู้เรียนควรมีโอกาสได้ฝึกฝนสิ่งที่รับมา เพื่อให้จำกฎเกณฑ์ โครงสร้าง และการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง และขั้นสุดสุดท้าย ในขั้นนี้จะใช้เวลาค่อนข้างมาก เนื่องจากมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้ผลิตภาษาอย่างคล่องแคล่วและมั่นใจมากขึ้น ผ่านกิจกรรมที่มีอิสระ มุ่งให้นักเรียนได้ระดมความคิดร่วมกันแล้วจึงสื่อสารออกมาผ่านกิจกรรมการพูดต่าง ๆ เช่น การเล่าทวนนิทานโดยให้นักเรียนปรับเปลี่ยนเนื้อหาบางส่วน ตอบคำถามจากสถานการณ์ที่กำหนดให้ การสร้างบทบาทสมมติ เป็นต้น ซึ่งเป็นไปในทำนองเดียวกันกับแนวคิดของ Byrne (1990) และ Harmer (2007) ที่กล่าวไว้อย่างสอดคล้องกันว่า ในขั้นสุดท้ายนี้เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้ได้ใช้เนื้อหาความรู้ที่เรียนมาอย่างอิสระ ผ่านกิจกรรมที่มีลักษะสมจริง และมีจุดประสงค์ คือ เพื่อฝึกความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาในการพูดได้อย่างมีความหมาย

การใช้กิจกรรมนิทานยังมีผลต่อด้านอารมณ์ความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับเหมาะสมมาก (Mean = 4.49, S.D. = 0.58) โดยเฉพาะทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายมากที่สุด อาจเนื่องมาจากเป็นวิธีการรวมความรู้กับความบันเทิงเข้าด้วยกัน ซึ่งช่วยลดความกังวลในการเรียน สอดคล้องกับ Wright (1999) ที่กล่าวว่านิทานเป็นสิ่งที่เกิดจากลักษณะทางธรรมชาติของมนุษย์ที่ต้องการความสนุกสนานและความผ่อนคลายให้กับตนเอง จึงเกิดการสร้างสรรค์นิทานตามจิตนาการขึ้นมา จึงเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดของตนออกมาผ่านการพูดโดยปราศจากความกังวล และพร้อมที่จะผลิตภาษาที่มีความคุ้นเคยออกมาได้อย่างคล่องแคล่ว

อย่างไรก็ตามความคิดเห็นของนักเรียนในด้านที่ว่ากิจกรรมนิทานช่วยให้นักเรียนสนใจเรียนมากขึ้นนั้นเป็นคำตอบที่อยู่ในอันดับสุดท้าย แม้ว่าจะมีระดับความเหมาะสมมากก็ตาม ทั้งนี้ยังเห็นได้ด้วยว่าความคิดเห็นนี้เป็นไปในทางเดียวกันกับความคิดเห็นของนักเรียนด้านกิจกรรมที่มีความหลากหลายน้อย ซึ่งอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดการกระตุ้นความสนใจในการเรียนได้ไม่มากเท่าที่ควร สอดคล้องกับ Baker และ Greene (1987) และ Harmer (2007) ที่กล่าวถึงความหลากหลายของการใช้กิจกรรมการพูดไว้ในทำนองเดียวกันว่า สำหรับนักเรียนนั้นการใช้กิจกรรมต่าง ๆ ประกอบการเรียนนั้นเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานแล้ว ยังเป็นแรงจูงใจที่ทำให้เกิดการพัฒนาการเรียนรู้ได้ด้วย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ในการนำผลการวิจัยไปใช้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ควรศึกษารายละเอียดสำคัญ ดังนี้

1. กิจกรรมที่ใช้ในการพัฒนาความสามารถในการพูด

กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดที่ใช้ร่วมกับการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมนิทานสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษานั้นควรมีความหลากหลาย เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการพูดอยู่ตลอด ทั้งนี้ผู้สอนอาจกำหนดกิจกรรมที่ใช้โดยแบ่งออกตามขั้นการสอน 3 ช่วง ดังนี้

กิจกรรมช่วงก่อนการเล่านิทาน ผู้สอนควรเลือกกิจกรรมที่เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนนิทาน ช่วยสร้างความเข้าใจในเนื้อเรื่องอย่างคร่าว ๆ เช่น การคาดเดาเรื่อง การดูภาพจากหนังสือนิทานแล้วพูดคุยอภิปราย ทั้งนี้สำหรับนักเรียนที่เป็นเด็กเล็กการนำบัตรคำศัพท์เข้ามาใช้ จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายมากขึ้น และหากลักษณะของกิจกรรมที่ใช้สามารถเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมของนักเรียนได้ก็จะช่วยเพิ่มเนื้อหาที่ต้องการพูดได้มากยิ่งขึ้น

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

กิจกรรมช่วงระหว่างเล่านิทาน ผู้สอนควรเลือกกิจกรรมที่มีการเชื่อมโยงความรู้ เกิดกระบวนการคิด และการมีส่วนร่วมในการเล่านิทานด้วย เช่น ให้ปรบมือทำท่าทางเมื่อได้ยินคำสำคัญ หยุดและถามระหว่างที่เล่าเรื่องเพื่อให้นักเรียนได้คิดและพูดแสดงความคิดออกมา โดยเสนอแนะให้ผู้สอนตั้งคำถามเพื่อให้นักเรียนตอบโดยใช้โครงสร้างประโยคเป็นไปตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในบทเรียนนั้น ๆ

กิจกรรมช่วงหลังเล่านิทาน ผู้สอนควรเลือกใช้กิจกรรมที่ช่วยในการตรวจสอบความเข้าใจให้ผู้เรียนได้มีการถ่ายโอนความรู้ เช่น การถามตอบจากเนื้อเรื่องนิทาน การเล่าทวนเรื่อง กำหนดสถานการณ์ในนักเรียนได้ระดมความคิดแล้วออกมาพูดนำเสนอ ซึ่งผู้สอนอาจให้การช่วยเหลือนักเรียนบ้างเล็กน้อย เช่น เขียนคำศัพท์สำคัญ หรือวลีต่าง ๆ ไว้บนกระดาน และเนื่องจากระดับของนักเรียนเป็นกลุ่มเด็กเล็ก นักเรียนส่วนใหญ่จึงยังไม่สามารถแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ในระดับการนำไปใช้ได้ (Apply) ดังนั้นเพื่อให้เหมาะสมกับระดับของนักเรียน การจัดการเรียนรู้และการทดสอบจึงมุ่งที่ระดับการจำและการเข้าใจตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ แบบทดสอบที่ใช้จึงเป็นลักษณะการสอบพูดทางตรง (Direct speaking test) โดยอิงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้

2. รูปแบบการใช้กิจกรรมนิทานในการจัดการเรียนการสอน

การนำกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษไปใช้ในการพัฒนาความสามารถทางการพูดนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาและวางแผนการจัดรูปแบบการใช้กิจกรรมนิทาน เพื่อให้มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ดังนั้นสิ่งที่ผู้สอนควรคำนึงถึง ได้แก่

1) การกำหนดหัวข้อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับวัยและตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ 2) การเตรียมสื่อการสอนประกอบกิจกรรมการเล่านิทาน ซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนสำคัญในการเสริมสร้างความเข้าใจเนื้อหาการเรียนสำหรับนักเรียน เพราะไม่เพียงแค่สื่อจะทำให้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้นเท่านั้น แต่ความหลากหลายของสื่อที่นำมาใช้ยังช่วยกระตุ้นให้บทเรียนนั้น ๆ มีความน่าสนใจ สามารถดึงความสนใจของนักเรียนให้มารวมที่จุดเดียวกันและเห็นภาพได้ง่ายขึ้นได้ เช่น นิทานภาพ หุ่นมือ แผนที่ประกอบนิทาน บัตรคำศัพท์ เป็นต้น 3) เทคนิคการเล่านิทาน เริ่มตั้งแต่ก่อนการเล่านิทาน ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้มีความเป็นกันเองให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย โดยอาจเริ่มจากการพูดคุยกับนักเรียนในเรื่องทั่ว ๆ ไป แล้วค่อยโยงมาสู่หัวข้อที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเล่า จัดที่นั่งให้เหมาะสมให้ผู้ฟังทุกคนสามารถได้ยินเสียงของผู้เล่าได้ ระหว่างการเล่านิทานนั้นผู้สอนควรเล่าเรื่องอย่างเป็นธรรมชาติ ใช้น้ำเสียงขึ้นลงหรือหยุดในหลากหลายระดับตามความเหมาะสมในเนื้อเรื่อง สบตากับผู้ฟัง ดังนั้นการเตรียมตัวและฝึกฝนการเล่านิทานมาก่อนจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้การเล่านิทานเป็นไปอย่างราบรื่น 4) ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนรวมกับนิทานด้วย เช่น การหยุดระหว่างเล่านิทานเพื่อการถามตอบหรือให้คาดเดาเรื่อง ปรบมือหรือทำท่าทางเมื่อได้ยินคำสำคัญ วาดภาพหรือเรียงลำดับรูปภาพตามเนื้อเรื่องที่กำลังฟัง เป็นต้น

3. การสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

จากการวิจัยพบว่า ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้ผ่อนคลาย สามารถนำนิทานมาใช้ทั้งคาบหรือใช้นิทานเป็นกิจกรรมในบางขั้นก็ได้ และถึงแม้ว่าตัวนิทานเองจะเป็นกิจกรรมที่มีส่วนช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนได้ดังที่กล่าวมาข้างต้นมาแล้วนั้น ผู้สอนควรจัดให้มีกิจกรรมที่หลากหลายเพิ่มเติม เพื่อกระตุ้นความสนใจและสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับนักเรียน เช่น การวาดภาพตามเนื้อเรื่องที่กำลังฟัง การเรียงลำดับภาพให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่อง การเล่าทวนนิทาน การเล่าเรื่องจากภาพ การแสดงบทบาทสมมติ หากผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้สื่อประกอบการเล่านิทานด้วยก็จะยิ่งทำให้ง่ายต่อการสร้างแรงจูงใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้

สำหรับนักเรียนในระดับที่สูงขึ้นไปนั้น ผู้สอนอาจปรับกิจกรรมให้มีความท้าทายมากขึ้นไปจากระดับของเด็กเล็กที่เป็นแค่การจำและการเข้าใจ แต่ให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในระดับของการนำไปใช้และการคิดต่อ ยอดรวมถึงให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นของตนออกมา เพื่อสร้างแรงจูงใจที่เหมาะสมให้กับนักเรียนในระดับที่แตกต่างกันไป เช่น การเล่าทวนนิทานโดยให้เปลี่ยนตอนจบใหม่ กำหนดสถานการณ์ขึ้นแล้วในนักเรียนช่วยกันระดมความคิดเพื่อแก้ปัญหา การเล่าประสบการณ์ของตนหรือเรื่องที่สนใจหน้าชั้นเรียน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยที่ใช้กิจกรรมนิทาน โดยเริ่มจากระดับง่ายขึ้นไปสู่ระดับยากมากขึ้น ซึ่งอาจมีผลต่อความก้าวหน้าทางภาษาและการเลือกใช้กิจกรรมที่เน้นการนำไปใช้และความสร้างสรรค์มากขึ้น

2. การคำนึงถึงนิทานที่นำมาใช้ในแต่ละแผนการเรียนรู้นั้น ผู้สอนอาจปรับ (Adapt) เนื้อเรื่องสอดแทรกคำศัพท์เพิ่มเติมไปในนิทาน เพื่อให้ครอบคลุมระดับคำศัพท์ที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนในแต่ละระดับชั้น เนื่องจากการนำนิทานที่เป็นต้นฉบับ (Authentic) มาใช้ มักพบปัญหาด้านคำศัพท์ไม่ครอบคลุมกับสิ่งที่ต้องการสอน ผู้สอนจึงควรปรับนิทานและคำศัพท์ให้เหมาะสมกับระดับผู้เรียนซึ่งถือว่าเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของกิจกรรมนิทานได้เป็นอย่างดี

3. ควรมีการศึกษาวิจัยในลักษณะที่ใกล้เคียงกันโดยเพิ่มกิจกรรมทักษะอื่น เช่น การฟังจากนานาสำเนียงภาษาอังกฤษที่หลากหลายจากประเทศต่างๆ และอาจนำไปสู่การออกเสียงที่ถูกต้องได้ดีมากยิ่งขึ้น

4. ควรศึกษาและทำวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนในระดับมัธยม ซึ่งเป็นวัยที่ต้องการอิสระในการแสดงความคิดเห็น สามารถแก้ปัญหา คิดวิเคราะห์ ตีความได้ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และทักษะในเชิงการคิดอย่างสร้างสรรค์ และพัฒนาความสามารถการพูดหรือการเขียนเชิงสร้างสรรค์

5. ควรมีการทำวิจัยเชิงเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษกับนักเรียนที่เรียนโดยไม่ได้ใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูด เพื่อให้ได้พบข้อพิสูจน์ถึงประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

ธนกร สุวรรณพฤฒิ. (2559). “การพัฒนารูปแบบการสอนกลยุทธ์การเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี.” *Veridian E-Journal* ปีที่ 9, ฉบับที่ 2: 1639.

บัณฑิต อนุญาหงส์. (2561). “การศึกษาผลของการยกระดับความสามารถด้านการพูดสุนทรพจน์และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.” *Veridian E-Journal* ปีที่ 11, ฉบับที่ 1: 1791.

ไพพรรณ อินทนิล. (2534). *เทคนิคการเล่านิทาน*. กรุงเทพฯ: สุริยาสาส์น.

ภาษาต่างประเทศ

Anderson, L. W., & Krathwohl, D. R. (2001). *A taxonomy for learning, teaching, and assessing: A revision of Bloom's taxonomy of educational objectives*. New York: Addison Wesley Longman.

Baker, A. & Greene, E. (1987). *Storytelling: Art and Technique* (2nd ed.). United States: R.R. Bowker Company.

Beaty, J.J. (1994). *Picture Book Storytelling: Literature Activities for Young Children.* Fortworth Tex: Harcourt Brace Jovanovich.

Bailey, K.M. (2005). *Practical English Language Teaching: Speaking.* NY: McGraw Hill.

Brown, H.D. (2010). *Language Assessment: Principles and classroom practices.* NY: Pearson.

Byrne, D. (1990). *Teaching Oral English*. Singapore: Longman.

Cambridge English Language Assessment. (2011*). Assessing speaking performance - Level A2*. Retrieved on May 3, 2017 from http://www.cambridgeenglish.org

Celce-Murcia, M. (2001). Language teaching approaches*: An overview, teaching English as a second or foreign language*, 2, 3-10.

Council of Europe. (2006) *Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment* (online). Retrieved on March 15, 2015 from www.coe.int

Donoghue, M.R. (2009). *Language arts: Integrating skills for classroom teaching*. USA: SAGE publications, Inc.

English Proficiency Index. (2016). Retrieved on April 17, 2017 from http://www.ef.co.th/epi

Graddol, D. (2006). *English next*. London: British Council.

Harmer, J. (2007). *The Practice of English Language teaching* (4th ed.). England: Pearson Education Limited.

Murni, S. M. (2012). *Improving students' Achievement in speaking through paired storytelling technique.* Retrieved on May 2017 from http://jurnal.unimed.ac.id

Norton, D. E.(1993). *The Effective Teaching of Language Arts*. New York: Macmillan Publishing.

Pederson, M. (1995). "Storytelling and the Art of Teaching." *English Teaching Forum* 33, (January 1995): 2-5.

Petty, W. T. (1981). *The Language Arts in Elementary Schools.* New Delhi: Prentice-Hall of India (Private) LTD.

Petty, W. T., Petty D. C. & Salzer, R. T. (1994*). Experiences In Language: Tools and Techniques for Language Arts Methods.* Boston: Allyn and Bacon.

Soleimani, H., & Akbari, M. (2013). The Effect of storytelling on children's learning English vocabulary: A Case in Iran. *International Research Journal of Applied and Basic Sciences*, 5(1), 104-113.

Stockdale, J.S. (1995). *English Teaching Forum* 36, 15 (January 1995): 22-27.

Taylor, E.K. (2000). *Using Folktales*. United States of America: Cambridge University Press.

Thornbury, S. (2005). *How to teach speaking. English*: Pearson Education Limited.

Tuan, N.H & Mai, T.N. (2015). Factors affecting students' speaking performance at Le Thanh Hien High school. *Asian Journal of Educational Research,* 3 (2). Retrieved on May 17, 2017 from http://www.multidisciplinaryjournals.com

Wilhelm, H. & Kim, T. (1999). Oh, the tales You'll tell!. *English Teaching Forum* 39, 9 (April-June 1999): 27-28.

Wright, A. (1999). *Storytelling with Children.* Oxford: Oxford University Press.

Zaro, J.J., Salaberri, S. (1995). *Storytelling.* Oxford: McMillian Education.